

i den Henseende ikke nægte, at det har sin store Berettigelse ogsaa at tage den Side af Sagen, som det ærede Medlem fremdrog, under Overvejelse i saa udvidet Grad, havde jeg nær sagt, som paa nogen Maade muligt.

Imidlertid takker jeg Ministeren for, hvad han har oplyst, og for den Stilling, som Ministeriet efter hans Omtale vil indtage overfor disse Spørgsmaal. Og om end dette i Formen er noget andet end det, jeg tænkte forleden Dag, ser jeg ikke rettere end, at i Hovedsagen erkender Ministeren, at det er overordentlig vigtigt at være opmærksom paa denne Sags Udvikling. Uagtet der ikke er gaaet mere end et Par Dage, siden jeg udtalte mig, er der sket Hændelser til mig fra Folk udenfor denne Sal med Ytringer om Spørgsmaalet, der overbevise mig om, at jeg har fuldkommen Ret i de Tvivl, jeg har næret om den Maade, hvorpaa man gaar frem i denne Sag. Tillige har jeg fra ærede Medlemmer her i Tinget hørt fremdrage Eksempler af tilsvarende Art som det Eksempel fra Jetsmark, jeg fremdrog forleden Dag. Alt dette overbeviser mig om, at det er rigtigt, at Spørgsmaalet rejses, og at Ministeriet i fortrinlig Grad har sin Opmærksomhed henvendt derpaa.

Hvad angaar den højtærede Ministers Antydning om den Stilling, han vilde give Menighedsraadene, maa jeg sige, at det selvfølgelig er meget godt, men det er jo noget vanskeligt for en Repræsentant for et Menighedsraad paa Forhaand at være klar over Omfanget af de Fordringer, der maa stilles til Kirkens Vedligeholdelse. Jeg er Medlem af et Menighedsraad, som ganske vist ikke er stillet overfor Spørgsmaalet om Tiendeaflysning, men gentagne Gange har været stillet overfor Spørgsmaalet om Kirkens Vedligeholdelse, og hvad dermed staar i Forbindelse, og jeg maa oprigtig erkende, at uagtet jeg har gjort mig megen Umage for at følge Udviklingen for denne Kirkes Vedkommende, har jeg ikke paa Forhaand kunnet være klar over, hvilke Fordringer der maatte stilles, og jeg nærer stor Tvivl om, at ret mange Menighedsraadsmedlemmer ere i Stand dertil. Det er egentlig først bagefter, efter at Kirkebygningen har været Genstand for den mest omfattende Kritik, at man er i Stand til at danne sig en begrundet Mening om Omfanget af de Fordringer, der maa stilles til Kirkens Vedligeholdelse i Fremtiden. Imidlertid, nogen Naade er god, og jeg mener ogsaa, at Ministerens Udtalelser ere ret tilfredsstillende. Jeg

bemærkede særlig, at Ministeren ytrede, at det var under Ministeriets Approbation, Afslutningen skulde finde Sted. Det er jo et overordentlig vigtigt Moment, thi her faar Ministeriet Lejlighed til dels selv at øve Kritik over den enkelte Forretning, dels — hvis Ministeriet ikke selv ser sig i Stand til at øve den fornødne Kritik — at lade Sagen gaa videre til dem, der ere i i Stand dertil. Selv om vi ere skredne langt frem, og selv om der har fundet Afløsning Sted paa mange Steder, er der rimeligvis dog en Del Steder tilbage endnu, hvor der vil være Lejlighed til at tage dette Forhold i Betragtning i sit hele Omfang. Det maa beklages — men bagefter ere vi alle kloge, og det gælder mig som ethvert andet Medlem —, at man ikke, da man indførte denne Form for Afløsning, instituerede en Overinstans. Det er nu ikke sket, og saa maa vi benytte de Kræfter, der ere forhaanden.

Den højtærede Minister mente, at Staten ikke skulde have Del i den Byrde, der resulterede af en for ringe Vedligeholdelse. Det er rigtigt, deri har Ministeren formelt Ret, men ogsaa kun formelt. Thi vel vil det formelt være Menigheden, der skal bære Byrden, men jeg ved jo, hvor gode Mennesker vi ere her i Folketinget, og jeg ved, at naar disse Byrder for en enkelt Kirke blive for store, og Menigheden beklager sig derover og henviser til, at den Kommission, der anno det og det ordnede Afløsningsforholdet for vedkommende Kirke, saa i den Grad uforstaaende ud i Fremtiden, at den ikke var paa det rene med, om den eller den Del af Kirken var ved at falde ned, eller at Vedligeholdelsesudgifter, muligvis ogsaa Ombygningsudgifter, i større Omfang truede, gaar det danske Folketing med til at yde Støtte. Og skulde den ene Menighed efter den anden komme til os og beklage sig over, at det Ministerium, der sad anno Nittenhundrede osv., ikke tilstrækkeligt har værget dem, yde vi ogsaa Støtte. Det var ud fra den Betragtning, jeg ytrede mig forleden om, at den Mulighed ogsaa kunde indtræde, at Staten kom til at bære en Del af den manglende Vedligeholdelse. Jeg indrømmer, at Ministeren ganske vist har Ret overfor mig i formel Henseende, men det turde være, at Fremtiden vil give mig Ret i reel Henseende.

Markvorsen: Jeg vil bringe den højtærede Minister en Tak for hans Udtalelser. Saa vidt jeg forstod, havde Ministeren under Overvejelse at lade Menighedsraa-